

## **Curtea Supremă de Justiție**

### **DECIZIE**

16 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție  
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,  
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Cahul din 05 martie 2020 și deciziei Curții de Apel Cahul din 06 iulie 2020, declarat de inculpatul

*Adeșcenco Veaceslav xxxxx.*

*Termenul de examinare,*  
*instanța de fond: 31.05.2019 – 05.03.2020,*  
*instanța de apel: 13.05.2020 – 06.07.2020,*  
*instanța de recurs: 22.09.2020 – 16.12.2020.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

### **CONSTATĂ :**

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 05 martie 2020, Adeșcenco Veaceslav a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal la 240 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile de judecată în sumă de 1680 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, Adeșcenco V., împreună și prin înțelegere cu persoane nestabilite de urmărirea penală, urmărind scopul unic și acționând împreună, din intenții materiale, cu scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, noaptea la 20.11.2018, ora precisă nu s-a stabilit, aflându-se în s. Xxxx, cu intenția de a atinge scopurile sale și realizând intenția sa infracțională, au pătruns în locuința lui Caipan Nicolai din str. Xxxx, s. Xxxx, de unde au sustras bunurile ultimului: aparat de sudare cu valoarea de 3000 lei, încărcător pentru acumulator de 1500 lei, 10 vase la preț de 300 lei fiecare, căldare de 20 litri din masă plastică cu capac în valoare de 600 lei, perforator de model Voei 400 lei, 2 motoare electrice cu

puterea de 3 kw, la preț de 6000 lei, drujba HuzVarna la preț de 2500 lei, 2 extensii de 10 metri cu valoare de 180 lei, 2 vase din zinc cu volumul 40 litri, la preț de 200 lei fiecare, 3 clești de 130 lei, set de șurubelnițe 40 lei, menghină de mână metalică cu valoare de 180 lei, după ce cu cele sustrase s-au ascuns, cauzând părții vătămate un prejudiciu considerabil, în sumă totală de 23.030 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, dar a refuzat să dea declarații.

Totodată, vina inculpatului este dovedită integral prin probele administrate și acțiunile acestuia urmează a fi încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, ca furtul adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de două sau mai multe persoane, prin pătrundere în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75-78 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, se caracterizează pozitiv, a recunoscut vina și a recuperat prejudiciul cauzat, întreținere 2 copii minori, antecedentele penale sunt stinse, anterior a fost atras și la răspundere contravențională, concluzionând că pentru corectarea și reeducarea acestuia este necesar aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, aceasta fiind o pedeapsă echitabilă.

**2.1.** Potrivit încheierii Judecătoriei Cahul din 20 ianuarie 2020, cererea părții vătămate și a inculpatului privind încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, în baza art. 109 Cod penal, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Instanța a reținut că, conform prevederilor art. 109 alin. (1) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor, și pentru o infracțiune gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II–VI, la art. 264 alin.(1) din Partea specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința sa nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani.

Ori, la 08 septembrie 2015, Procuratura r-nului Taraclia a emis ordonanța de încetare a dosarului penal în privința lui Adeșenco Veaceslav în baza art. 192/1 alin. (2) lit. a) Cod penal în legătură cu împăcarea părților.

Astfel, la data depunerii cererii de împăcare, adică la 20.01.2020, au trecut mai puțin de 5 ani de când a fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării.

**3.** Avocatul Izvecov Igor, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și a încheierii din 20.01.2020, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încetat procesul penal în baza art. 109 Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

Apelantul a invocat că, cererile despre încetarea procesului penal au fost respinse, ca nefondate. Refuzul a urmat ca rezultatul ordonanței procurorului din 08.09.2015, inculpatul fiind eliberat de răspundere penală în baza art. 109 Cod penal, fiind acuzat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192/1 alin. (2) lit. a) Cod

penal, instanța conchizând că inculpatul se învinuiește pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani.

Însă art. 186 și 192/1 Cod penal nu sunt infracțiuni similare.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 06 iulie 2020, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond corect a aplicat inculpatului pedeapsa sub formă de 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, fără a fi luată în considerație cererea părții vătămate Caipan Nicolae privind încetarea procesului penal, în legătură cu împăcarea părților în baza art. 109 Cod penal.

Ori, conform prevederilor art. 109 alin. (1) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor, și pentru o infracțiune gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II–VI, la art. 264 alin.(1) din Partea specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința sa nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani.

Potrivit materialelor dosarului, la 08.09.2015, Procuratura r-nului Taraclia a emis ordonanța de încetare a dosarului penal în privința lui Adeșenco Veaceslav în baza art. 192/1 alin. (2) lit. a) Cod penal în legătură cu împăcarea părților.

Astfel, este corectă poziția primei instanțe privind faptul că art. 186 și 192/1 sunt infracțiuni similare și se conțin în partea specială, Capitolul IV a Codului penal și fac parte din categoria infracțiunilor contra patrimoniului.

Categoriile infracțiunilor contra patrimoniului sunt o grupă de infracțiuni, comise intenționat sau din imprudență, a căror săvârșire se exprimă printr-un deficit în masa de bunuri (gol patrimonial) ca rezultat al sustragerii sau distrugerii acestor bunuri, infracțiuni care aduc atingere în principal unor valori și relații sociale specifice, care derivă din relațiile sociale cu privire la patrimoniu.

Elementele caracteristice ale infracțiunilor prevăzute la art. 186 și art. 192/1 Cod penal, îl constituie specificul acțiunilor prin care sunt modificate situațiile de fapt în care se găsesc bunurile din patrimoniul unei persoane.

Cu toate că, acțiunile prin care pot fi săvârșite respectivele infracțiuni sunt distincte și pot consta în sustragerea bunurilor în vederea însușirii lor - în cazul furtului, sau în împiedicarea folosirii bunurilor - în cazul răpirii mijlocului de transport, totuși elementul definitiv al infracțiunilor prevăzute la art. 186 și art. 192/1 Cod penal, îl constituie sustragerea bunurilor mobile în vederea însușirii pe nedrept, iar finalitatea acestor acțiuni o constituie deposedarea proprietarului de bunul său și încălcarea drepturilor de posesie.

În cazul furtului, la fel și în cazul infracțiunii de răpire a mijlocului de transport, obiectul juridic generic al infracțiunii îl formează relațiile sociale cu privire la patrimoniu, or, prin această infracțiune se atentează în primul rând la relațiile sociale din sfera proprietății și numai în al doilea rând, dar nu obligatoriu, asupra securității în transport.

În cazul răpirii mijlocului de transport, posesorul acestuia este privat, pe un anumit timp, de posibilitatea de a posedea, a folosi și a dispune de mijlocul de transport ce-i aparține, fapt care demonstrează încă o dată că infracțiunea de furt și infracțiunea de răpire a mijlocului de transport atentează asupra aceleași relații sociale cu privire la patrimoniu, respectiv reprezintă infracțiuni similare.

Astfel, nu poate fi reținut argumentul apărării că infracțiunile prevăzute la art. 186 și art. 192/1 Cod penal nu constituie infracțiuni similare, indicând drept motiv faptul că, infracțiunea de răpire a mijlocului de transport se săvârșește fără scop de însușire, iar în cazul infracțiunii de furt, făptuitorul sustrage bunul cu scop de însușire. Ori, nu intenția făptuitorului constituie elementul definitoriu la stabilirea categoriei respectivelor infracțiuni, ci obiectul infracțiunii, și anume obiectul juridic special și obiectul material, care sunt vătămate prin săvârșirea infracțiunii de furt și a infracțiunii de răpire a mijlocului de transport.

Precum în cazul infracțiunii de furt, proprietarul este deposedat de bunul său, la fel și în cazul răpirii mijlocului de transport, chiar dacă răpirea mijlocului de transport nu se comite în scop de însușire, totuși proprietarul este lipsit temporar de posibilitatea de a-și exercita dreptul de proprietate după cum dorește.

În circumstanțele enunțate, infracțiunea de furt prevăzută la art. 186 Cod penal și infracțiunea de răpire a mijlocului de transport prevăzută la art. 192/1 Cod penal, sunt infracțiuni similare, iar având în vedere că ordonanța de încetare a procesului penal a fost emisă la 08 septembrie 2015, respectiv au trecut mai puțin de 5 ani de la încetarea procesului penal în temeiul împăcării părților, inculpatul Adeșcenco V. nu a putut beneficia de facilitatea aplicării în privința sa a prevederilor art. 109 Cod penal.

Prin urmare, nu sunt constatate temeiuri de casare a sentinței instanței de fond, precum și a încheierii din 20 ianuarie 2020 prin care s-a respins cererea părții vătămate Caipan Nicolai și a inculpatului Adeșcenco Veaceslav privind împăcarea în temeiul art. 109 Cod penal, ori, instanța de fond a dat o apreciere justă probelor administrate, sentința de condamnare a inculpatului fiind legală și întemeiată.

**4.1** Potrivit încheierii Curții de Apel Cahul din 06 iulie 2020, cererea avocatului Igor Izvecov în numele inculpatului Adeșcenco Veaceslav, privind sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova cu privire la interpretarea normelor de drept procesual penal, a fost respinsă, ca inadmisibilă.

**5.** Inculpatul a declarat recurs ordinar, solicitând *casarea deciziei instanței de apel din 06.07.2020* și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal fie încetat în baza art. 109 Cod penal și 332 Cod de procedură penală.

Recurentul a indicat că la 20.01.2020, a parvenit cererea părții vătămate Caipan N. privind încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, în baza art. 109 Cod penal. Astfel de cerere a parvenit și din partea sa. Însă ambele cereri au fost respinse, ca nefondate. Refuzul a urmat ca rezultatul ordonanței procurorului din 08.09.2015, inculpatul fiind eliberat de răspundere penală în baza art. 109 Cod penal, fiind acuzat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192/1 alin.

(2) lit. a) Cod penal, instanța conchizând că inculpatul se învinuiește pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani.

Însă art. 186 și 192/1 Cod penal nu sunt infracțiuni similare, iar cererile lor urmau a fi admise.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 427 alin. 1 p. 6 CPP*.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11<sup>1</sup>) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu împrejurările precise, relevate în descriptivul hotărârilor atacate, care ar fi esența și erorile concrete de drept a circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta ar fi expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11<sup>1</sup>) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

Prin urmare, odată ce nu îndeplinește cerințele legale de conținut, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

### **D E C I D E :**

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Adeșenco Veaceslav xxxx împotriva sentinței Judecătorei Cahul din 05 martie 2020 și deciziei Curții de Apel Cahul din 06 iulie 2020, pe motiv că nu îndeplinește cerințele legale de conținut.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată integral la 06 ianuarie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun